Β. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα Α, είναι το άρθρο 14, παράγραφος 4, ερμηνευόμενο σύμφωνα με τα ανωτέρω, συμβατό με το άρθρο 18 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και με το άρθρο 78, παράγραφος 1, της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα οποία προβλέπουν, μεταξύ άλλων, ότι το παράγωγο δίκαιο της Ένωσης πρέπει να συνάδει προς τη Σύμβαση της Γενεύης, το άρθρο 1, ΣΤ, της οποίας προβλέπει ρήτρα αποκλεισμού που είναι διατυπωμένη κατά τρόπο εξαντλητικό και πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικώς;

Γ. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα Α, πρέπει το άρθρο 14, παράγραφος 4, της οδηγίας 2011/95/ΕΕ να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι καθιερώνει λόγο αρνήσεως ανακλήσεως του καθεστώτος του πρόσφυγα μη προβλεπόμενο από τη Σύμβαση της Γενεύης, της οποίας η τήρηση επιβάλλεται με τα άρθρα 18 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και 78, παράγραφος 1, της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

Δ. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα Γ, είναι το άρθρο 14, παράγραφος 4, της προμνησθείσας οδηγίας συμβατό με το άρθρο 18 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και με το άρθρο 78, παράγραφος 1, της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα οποία προβλέπουν, μεταξύ άλλων, ότι το παράγωγο δίκαιο της Ένωσης πρέπει να συνάδει προς τη Σύμβαση της Γενεύης, κατά το μέρος που το άρθρο της οδηγίας αυτό καθιερώνει λόγο ανακλήσεως του καθεστώτος του πρόσφυγα ο οποίος όχι μόνο δεν προβλέπεται από τη Σύμβαση της Γενεύης, αλλά επιπλέον δεν ευρίσκει έρεισμα σ' αυτήν;

Ε. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στα ερωτήματα Α και Γ, πώς μπορεί το άρθρο 14, παράγραφος 4, της προμνησθείσας οδηγίας να ερμηνευθεί κατά τρόπο σύμφωνο προς το άρθρο 18 του Χάρτη και προς το άρθρο 78, παράγραφος 1, της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα οποία προβλέπουν, μεταξύ άλλων, ότι το παράγωγο δίκαιο της Ένωσης πρέπει να συνάδει προς τη Σύμβαση της Γενεύης;

([1]) Οδηγία 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης (ΕΕ L 337, σ. 9).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Supremo Tribunal de Justiça (Πορτογαλία) στις 14 Φεβρουαρίου 2017 — Fundo de Garantia Automóvel κατά Alina Antónia Destapado Pão Mole Juliana, Cristiana Micaela Caetano Juliana

(Υπόθεση C-80/17)

(2017/C 144/39)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

Αιτούν δικαστήριο

Supremo Tribunal de Justiça

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείον: Fundo de Garantia Automóvel

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Alina Antónia Destapado Pão Mole Juliana, Cristiana Micaela Caetano Juliana

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Έχει το άρθρο 3 της οδηγίας 72/166/ΕΟΚ ([1]) του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 1972 (η οποία ίσχυε κατά τον χρόνο του ατυχήματος), την έννοια ότι η υποχρέωση συνάψεως συμβάσεως ασφαλίσεως αστικής ευθύνης σχετικής με την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων περιλαμβάνει ακόμα και την περίπτωση εκείνη, στην οποία το όχημα, κατόπιν αποφάσεως του κυρίου του, βρίσκεται ακινητοποιημένο σε ιδιωτικό οικόπεδο, εκτός της δημόσιας οδού;

ή μήπως

έχει την έννοια ότι, υπό τέτοιες περιστάσεις, ο κύριος του οχήματος δεν υπέχει υποχρέωση ασφαλίσεως του οχήματος, ανεξάρτητα από την ευθύνη που αναλαμβάνει το Fundo de Garantia Automóvel (Ταμείο Ασφαλίσεως Αυτοκινήτων) έναντι τρίτων ζημιωθέντων, ιδίως σε περίπτωση παράνομης αφαιρέσεως και χρήσεως του οχήματος;

2) Έχει το άρθρο 1, παράγραφος 4, της οδηγίας 84/5/ΕΟΚ ([2]) του Συμβουλίου, της 30ής Δεκεμβρίου 1983 (η οποία ίσχυε κατά τον χρόνο του ατυχήματος), την έννοια ότι το Fundo de Garantia Automóvel (Ταμείο Ασφαλίσεως Αυτοκινήτων) –το οποίο, ελλείψει συμβάσεως ασφαλίσεως αστικής ευθύνης, κατέβαλε την αντίστοιχη αποζημίωση σε τρίτους ζημιωθέντες λόγω τροχαίου ατυχήματος που προκάλεσε αυτοκίνητο όχημα το οποίο, χωρίς την άδεια και εν αγνοία του κυρίου του, αφαιρέθηκε από το ιδιωτικό ακίνητο όπου βρισκόταν ακινητοποιημένο– έχει δικαίωμα υποκαταστάσεως έναντι του κυρίου του οχήματος, ανεξάρτητα από την ευθύνη του κυρίου για το ατύχημα;

ή μήπως

έχει την έννοια ότι η υποκατάσταση του Fundo de Garantia Automóvel (Ταμείου Ασφαλίσεως Αυτοκινήτων) έναντι του κυρίου εξαρτάται από τη συνδρομή των προϋποθέσεων της αστικής ευθύνης, και ιδίως από το γεγονός ότι, κατά τον χρόνο του ατυχήματος, ο κύριος πρέπει να ασκεί φυσική εξουσία επί του οχήματος;

([1]) Οδηγία 72/166/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Απριλίου 1972, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με την ασφάλιση της αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων και με τον έλεγχο της υποχρεώσεως προς ασφάλιση της ευθύνης αυτής (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 136).

([2]) Δεύτερη οδηγία 84/5/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 30ής Δεκεμβρίου 1983 για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με την ασφάλιση της αστικής ευθύνης που προκύπτει από την κυκλοφορία αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ 1984, L 8, σ. 17).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Πορτογαλία) στις 21 Φεβρουαρίου 2017 — Turbogás Produtora Energética SA κατά Autoridade Tributária e Aduaneira

(Υπόθεση C-90/17)

(2017/C 144/40)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτούσα: Turbogás Produtora Energética SA

Καθής: Autoridade Tributária e Aduaneira

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Έχει το άρθρο 21, παράγραφος 5, τρίτο εδάφιο, της οδηγίας 2003/96/ΕΚ ([1]) την έννοια ότι οι οντότητες που παράγουν ηλεκτρική ενέργεια για δική τους χρήση πρέπει να έχουν την ιδιότητα του μικρού παραγωγού προκειμένου να χαρακτηρισθούν ως διανομείς και να υπόκεινται στον φόρο σύμφωνα με το άρθρο 21, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να θεωρηθούν ως διανομείς οι υπόλοιπες οντότητες (όσες δεν είναι μικροί παραγωγοί) που παράγουν ηλεκτρική ενέργεια για δική τους χρήση, ή μήπως, αντιθέτως, πρέπει να θεωρηθούν ως διανομείς και να υπόκεινται στον φόρο σύμφωνα με το άρθρο 21, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας όλες οι οντότητες που παράγουν ηλεκτρική ενέργεια για δική τους χρήση (ανεξαρτήτως του μεγέθους τους και του κατά πόσον ασκούν τη δραστηριότητα αυτή ως κύρια ή παρεπόμενη δραστηριότητα) και δεν απαλλάσσονται του φόρου ως μικροί παραγωγοί, σύμφωνα με το δεύτερο μέρος του τρίτου εδαφίου του ως άνω άρθρου 21, παράγραφος 5, της οδηγίας;

2) Συγκεκριμένα, μπορεί μια οντότητα όπως η επίμαχη εν προκειμένω, η οποία είναι μεγάλος παραγωγός ηλεκτρικής ενέργειας με παραγωγή που αγγίζει σχεδόν το 9 % της ενέργειας σε εθνικό επίπεδο προς πώληση στο εθνικό δίκτυο, να θεωρηθεί ως «οντότητα που παράγει ηλεκτρική ενέργεια για δική της χρήση» κατά την έννοια του άρθρου 21, παράγραφος 5, της οδηγίας 2003/96/ΕΚ, στην περίπτωση που μόνον μικρό ποσοστό της παραγόμενης ηλεκτρικής ενέργειας καταναλώνεται στο πλαίσιο της ίδιας παραγωγής νέας ηλεκτρικής ενέργειας, η δε κατανάλωση αυτή αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της παραγωγικής διαδικασίας;

([1]) Οδηγία 2003/96/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με την αναδιάρθρωση του κοινοτικού πλαισίου φορολογίας των ενεργειακών προϊόντων και της ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ 2003, L 283, σ. 51).